

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Δυσία όλων έρωτα

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Έλα, είπε ο μαρκήσιος, έπειτ' από μία μικρή σιωπή, 'Αρκετά αισθηματικός δειχτήκες σήμερα... 'Ας τελειώση πειά αυτή ή κρίσις τής ευστασίας κι' ας μιλήσουμε σοβαρά... Με τά σωστά σου θέλεις νά μονομαχησής με τον 'Ερριέτι ;

— Βεβαίωτατα, αποκρίθηκε ο Λεώνης. Και σύ με τά σωστά σου μου λές νά τον δολοφονήσω ;

— Αυτό διαφέρει από τή μονομαχία...

— Η μονομαχία ή δολοφονία, εινε ένα και τό αυτό, γιατί ο 'Ερριέτι δέν ζερεί νά χρησιμοποιή κανένα όπλο, ενώ έγω είμαι σέ όλα περίημος.

— Καί νομίζεις ότι θά δεχτή νά χτυπηθώ μαζί σου ;

— Θα δεχτή, γιατί εινε γενναίος...

— Άλλα δέν εινε και τρελλάς... 'Εγώ νομίζω ότι τό πρώτο πού θά κάνει ο 'Ερριέτι, θά εινε νά ειδοποιηση τήν αστυνομία νά μας συλλάβη και τους δύο ως κλέφτες...

— Προηγούμενος δέν άβνηθη νά μονομαχησής μαζί μου... Θα τον εξαναγκάσω νά δεχτή όπωσδήποτε... Θα τον ραπίσω μέσα στό θέατρο...

— Θα σέ ραπίση τότε κι' αυτός και θά σέ άποκαλέση έτιμο, τυχοδιώκτη, χαρτοκλέφτη, κτλ.

— Πρέπει νά τ' άποδείξη. Αυτός εινε έντελώς άγνωστος στό Μιλάνο, ενώ έμεις είμαστε πασιγνωστού... Θα τον παρουσιάσω για τρελό και, όταν θά τον σκοτώσω, όλοι θά πούν πως είχα δικιο.

— Εσύ είσαι τρελλάς, άγαπητέ μου, άπάντησε ο Βενετός μαρκήσιος. 'Ο 'Ερριέτι εινε συστημένος στους πλουσιώτερους έμπορους τής 'Ιταλίας. 'Ο οίκος του εινε πασιγνωστος και χαρει εξαιρετικής έκτιμησεως άνάμεσα στον έμπορικό κόσμο... Θα έχη λοιπόν άσφαλώς κι' αυτός πολλούς φίλους στό Μιλάνο, στους όποιους ο λόγος του θά έχη βαρύτητα. Υπόθεσε ότι αύριο τό βραδυ μονομαχεις μαζί του... Μία ήμερα τότε φτάνει για νά πληροφορηση είκοσι τουλάχιστον γνωστούς τε ότι χτυπιέται μαζί σου, έπειδή σέ άπεκάλυψε ως χαρτοκλέφτη...

— Ευτώ!... 'Ας τό πη κι' άς τον πιστέψουν... 'Εγώ όπότσο θά τον σκοτώσω...

— Καί κατόπιν ή πριγκήπισσα Τσιγκαρόλι θά σέ διώξη και θά σχίση τή διαθήκη της... 'Όλοι οι εύπατριδαι θά σου κλείσουν τήν πόρτα τους και ή αστυνομία θά σέ παρακαλέση νά πάς σέ καμμιά άλλη χώρα νά πάρης τον ζέρω σου...

— Πολύ καλά... Θα πάω αλλού... 'Όταν θά λυτρωθώ άπ' αυτό τον άνθρωπο, όλος ο κόσμος θά εινε δικός μου...

— Ναι, και άπό τό σίμα του θά φυτρώσουν ένα σωρό κατήγοροί σου. 'Αντί του 'Ερριέτι, θά έχης διώκτας σου όλους τους κατόικους του Μιλάνου, όπου κι' άν πάς...

— Τότε τί νά γινη λοιπόν ; ρώτησε ο Λεώνης με άγνωμία.

— Νά στείλης μία έπιστολή με τό γραφικό χαρακτήρα τής 'Ιουλιτίας, στην όποια νά γράφης ότι δήθεν θέλει νά τον συναντήση και όταν θάρθη στο ραντεβού της, νά τον στείλης στον άλλο κόσμο με τό κυνηγετικό σου μαχαίρι... Δός μου εκείνο τό χαρτί νά τή γράψω έγώ αυτή τήν έπιστολή...

Ο Λεώνης, σαν νά μην τον άκουγε, άνοιξε ένα παράθυρο και βυθίστηκε σέ σκέψεις, ενώ ο μαρκήσιος άρχισε νά γράφη. 'Όταν τελείωσε, τον φώναξε κοντά του και του έπτε :

— Άκουσε, Λεώνη, τί Έγραφα και πές μου άν είμαι έπιτήδειος στη σύνταξη έρωτικών έπιστολών :

— Εφίλε μου, δέν μοιζώ στο έξής νά σέ δέχομαι στο διαμέρισμά μου, γιατί ο Λεώνης ζέρει τά πάντα κι' έξεστόμενος φουζιές άπειλες έναντιον μου φροντισε νά με άπαγάγη, γιατί άλλωπως είμια χαμένη. 'Ο δήγησε με κοντά στη μητέρα μου ή παράδωσε με σέ κανένα μοναστήρι. Κάνε ό,τι θέλεις, άλλα λύτρωσε με άπό τή φοβερή θέσι που βρισκομαι. 'Απόψε τή νύχτα, στη μία μετά τά μεσάνυχτα, νά βρισκασαστό πίσω μέσο του κωφεδροκού ναού, για νά κανονίσουμε τή φυγή μου. 'Εκείνη τήν ώρα θά μπορούσα εύκολά νάρθω νά σέ συναντήσω, έπειδή ο Λεώνης περνάει όλες τες νύχτες του κοντά στην πριγκήπισσα Τσιγκαρόλι. Μη σου κάνει έντύπισο τό βιαστικό και δυσαναγνωστο γραμάκι μου, γιατί ο Λεώνης, επάνω στο θιμό του, μου εξάβηθησε τό ζέρι.

Χαίρε.

'Ιουλιτία

— Μοζ φαίνεται, επρόθεσε ο μαρκήσιος, ότι ή έπιστολή αυτή εινε συνταγμένη έτσι, ώστε ο 'Ερριέτι νά τή θεωρήση ως γνησια σέ όποιόδήποτε σημείο κι' άν κρισκονται ή σχέσεις του με τή 'Ιουλιτία...

— Για νά δω τό γραφικό χαρακτήρα, είπε ο Λεώνης, σκούθοντας πάνω από τό τραπέζι.

Τό πρόσωπό του έγινε άπαισιο, καθώς εξέταζε τό γραφικό χαρακτήρα τής έπιστολής για νά δη άν έμοιαζε με τό δικό μου.

'Από τή στιγμή εκείνη και πέρα, δέν είδα πειά τίποτε.

Τό μυαλό μου ζαλιστηκε κι' ή ιδέες μου υπερδούτηκαν...

Δέν ζέρω κι' έγώ πώς κατάρθωσα νά συρθώ πάλι ως τό κρεβάτι μου, όπου σωριάστηκα άναίσθητη και βυθίστηκα σ' ένα καινούργιο ήμπαργο...

'Όταν συνήλθα έπειτα από πολλές ώρες, σηκώθηκα άργά άν αυτόματο και προχώρησα πάλι προς τήν πόρτα, άπ' τήν όποια είχα παρακολουθήσει τήν προηγούμενη σκηνή.

Είδα τό μαρκήσιο στην ίδια θέσι πού τον είχα αφήσει τή στιγμή που λιποθύησα. Ήταν νύχτα άκόμη κι' άπάνω στο τραπέζι βρισκόντουσαν μερικες υποτιλίδες, ένα καλαμάρι κι' ένα πράγμα που δέν τό διέκρινα καλά και πού έμοιαζε με μαχαίρι... 'Ο Λεώνης στεκόταν άρθιος στη μέση τής κάμαρης. Προσπάθησε νά θυμηθώ τή συνομιλία τους τής περασμένης νύχτας, με τήν έλπίδα ότι όλα όσα είχα άκούσει ήσαν όνειρα του πνευτός μου. Στην άρχή μάλιστα δέν άντελήφθην ότι είχαν μεσολαθήσει είκοσι τέσσερες, ώρες από τή συνομιλία εκείνη.

— Άσφαλώς ο 'Ερριέτι κάτι είχε ύποψιαστή, γιατί ήταν ώπλισμένο ως τά δόντια, έλεγχε ο Λεώνης, σκουπιζοντας μ' ένα μαντήλι του τό μπράτσο του, που ήταν ματωμένο.

— Για νά ιδώ... είπε ο μαρκήσιος, "Α! δέν εινε τίποτε... Μονάχα ή έπιδερμίδα σου γδάρθηκε λίγο... 'Εγώ είμαι χτυπημένος στο πόδι κάπως σοβαρώτερα... Κι' όμως θ' άναγκαστώ νά χορηγήσω αύριο τό βράδυ για νά μην προκαλέσω όπωψεις... 'Εσύ άφησε πειά τό χέρι σου, δέσε το και σκέψου κάτι άλλο...

— Μοζ εινε αδύνατο νά σκεφθώ τίποτε άλλο από τό αίμα... Μου φαίνεται σαν νά βλέπω λίμνη αίματος δλόγυρά μου...

— Πολύ εύάσθητα έχεις τά νεύρα σου, Λεώνη... Για τίποτε μου φαίνεται δέν είσαι ίκανός...

— Άθλις! φώναξε ο Λεώνης μ'

— Η μονομαχία ή δολοφονία, εινε ένα και τό αυτό, είπε ο Λεώνης.

ἀφδία και περφορονει. 'Αν δεν η̄μουν ἐγώ, θ̄α η̄σουν νεκρός αὐτὴ τὴ στιγμή... Ὁπισθοχώρησε, σαν ἕνας ἀνάνδρος και χωρὶς ἄλλο, πρέπει να εἶσαι πληγωμένος στὰ πόδια... 'Αν δεν ἔβλεπα ὅτι η̄σουν στὰ γούρα χαμένος κι' ἀν ἡ ἀπώλεια ἡ δικὴ σου, δεν εἶχε ὄψο συνέπεια και τὴ δικὴ μου, ποτὲ δεν θάγγιχα αὐτὸ τὸν ἀνθρώπο σὲ τέτοια ὥρα και σ' αὐτὸ τὸ μέρος... 'Η θρηδῶδης σου ὡμας ἐπιμονή, μ' ἔκανε νὰ γίνω συνενοχός σου. Αὐτὸ μόνο μου ἔλειπε, να κάνω και φόνου, γιὰ νὰ γίνω ταῖρι σου ἀξίω...

— Ἐλα! 'Ἐλα! 'Ἀφρη τις μετροφοροῦνες! εἶπε με εἰρωνεία ὁ μαρκήσιος. 'Όταν εἶδες πὼς ὁ Ἐρριέτι ἀμυνόταν, ἔβινε σα:σὴ τῆρας...

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... Κι' ἡ καρδιά μου χάρηκε ὅταν τὸν εἶδα να πεθαῖν ἀμυνόμενος, γιὰτὶ, τελοςπάντων, τὸν εἶχα σκοτώσει ἐντίμως...

— Πολὺ ἐντίμως!... Τί λόγος!... Ἐκανε σαρκαστικά ὁ μαρκήσιος. Αὐτὸς σοῦ ελεγε να χτυπηθῆς ἀπὸρι και ἐσὺ, ἐπειδὴ βιάζοσουν να τελειώσης, τὸν σκότωσες ἀμέως...

— Καὶ ποὺς εἶται γι' αὐτὸ, προδότη; ... Ἐσὺ, ὁ ὁποῖος πάτησες ἀπάνω του τὴ στιγμή πὸν χωριζόμενος, ἀφοῦ προηγουμένως ὁσάσες τὸ λογὸς τῆς τιμης μας νὰ μονομαχήσομε σὴμερα... Ἐσὺ, ὁ ὁποῖος τὸ εἶπες στὰ πόδια, ὅταν εἶδες πὼς ἦταν ὀπλιωμένος κι' ἔτοι μ' ἔφερες στὸ δίλημμα ἡ νὰ σὲ ὀπηρεπίσω ἡ νὰ τὸν ἀρῆσω νὰ με καταγγεῖλη σὴμερα ὅτι τοῦ ἔστησα ἐνέδρα γιὰ νὰ τὸν δολοφονήσω... 'Ἐτσι, ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὥρα εἶμαι ἄριστος ἀξίος ἄνατολ, ἐνῶ δεν ἔδολοφονῶσα. Μονομαχία με' ἴσια ὀπλα, με' τοὺς τοῖους κινδύνους, με' τὸ ἴδιον ἄρρος...

— Εἶν' ἀλήθεια πὼς ὁ Ἐρριέτι ὀπηρεπίστηκε τὸν ἑαυτὸ του λαμῖνά, εἶπε ὁ μαρκήσιος. Φανίκατε κι' οἱ δύο σας θαυμάσιοι μονομάχοι... 'Ἦταν ὀρασιότατη και πραγματικά ὀμηρικὴ αὐτὴ ἡ μονομαχία με' τὰ μαχαίρια... 'Ἄλλα, σὰν βενετός πὸν εἶσαι, δεν μεταχειρίζεσαι και τόσο καλὰ αὐτὸ τὸ ὀπλο.

— Πράγματι ὀμολογῶ ὅτι δεν εἶμαι και τόσο συνηθισμένος στὴ χρῆσι του. 'Αλήθεια, πρέπει τὴρα νὰ κρύψω ἡ νὰ ἐξαφανίσω ὀλωσθιδίλου τὸ μαχαίρι μου.

— Μὴ τὸ κάνης αὐτὸ, φίλε μου. Θὰ εἶνε κουταμάρα. 'Οἱ οἱ φίλοι σου κι' οἱ ὀπηρεπίται σου ξέρουν ὅτι ἔχεις πάντα αὐτὸ τὸ ὀπλο ἐπάνω σου. 'Αν ἔπαυαν ἔξαρνα να τὸ βλέπουν, αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ ἐνδειξὴ ἐναντίον σου.

— Καλὰ λές. 'Ἄλλὰ τὸ δικὸ σου μαχαίρι;

— Τὸ δικὸ μου εἶνε ἀθῶο ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Ἐρριέτι. Τὰ πρῶτα χτυπήματά μου δεν τὸν πέτυχαν. Ἐπειτα χτύπησες ἐσὺ και δεν μπόρεσα πειὰ νὰ χτυπήσω ἐγώ...

— Κατὰρα! φώναξε ὁ Λεώνης. Κι' αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια... Ἐσὺ ἦθες νὰ τὸν σκοτώσης κι' ἡ καταρριμένη τὸχη μ' ἀνέγκασε νὰ κάνω μιὰ τρῶξι, γιὰ τὴν ὁποία μόνο βδελυγμία ἔνοιθα.

— Τὴρα τὸ λές αὐτὸ, ἀγαπητέ μου ... Κι' ὀμως πῆρες με' χαρὰ στὸ μέρος, ὅπου δὲ σταντοῦσαμε τὸν Ἐρριέτι.

— Γελοσπάτων, αὐτὸ ἦταν τὸ γραφτὸ του... Νὰ τὴρα πὸν ἀπαλλαγτικῶμα ἐπιτέλους ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀνθρώπο! 'Ἄλλὰ ποὺς διάβολος σ' ἔσπρωξε νὰ τὸν ψάξης και νὰ τὸν γυμῶσης ἀπ' ὅτι εἶχε ἀπάνω του. Γιὰτὶ τὸ ἔκανες αὐτὸ;

— Ἀπλοσῶστα, γιὰ λόγους προνίας... Σ' ἐφθηκα πὼς ἔμα τον βρῶν χωρὶς χρῆματα και χωρὶς γνήρη... Σ' ἀναρτήσουν τὸ δολοφόνου τὸ ἀνάμεσά στον ὄχλου και δεν ἔθ' ὀπιοπεύθου. Καλόλο ὅτι ἀνθρώποι τῆς τάξους μας ἔκαναν τὴ ἔγκλημα ὅθι τὸ θεαρήσουν γιὰ ληστεία και ὄχι γιὰ προσωπικὴ ἐκδίκηση. Σὲ ὄσιντο, ὅταν θ' ἀκούσης ἀπὸρι να μιλάνε σχετικῶς, νὰ μὴ κάνης τὴν ἀνοησία και βέληξ τὴν παρακικρὴ ταραχὴ, γιὰτὶ ἔτσι θὰ προδοθῆς μόνος σου. 'Ἀλλοῖως δεν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε... Φέρε κοντὰ τὸ κερί γιὰ νὰ κῶψω τὰ χαρτιά του Ἐρριέτι... 'Όσο γιὰ τὰ χρῆματά του, αὐτὰ δεν ἔνοχοσῶν κατῆνα.

— Στάσου! φώναξε ὁ Λεώνης, ἀρπάζοντας μιὰ ἐπιστολή, τὴν ὁποία ὁ μαρκήσιος ἔτοιμαζόταν νὰ κῶψη μαζί με' τ' ἄλλα χαρτιά. Εἶδα ἐκεῖ τὸ ὄνομα τῆς ὀικογενείας τῆς 'Ιουλίττας.

— Να, εἶνε μιὰ ἐπιστολή τοῦ Ἐρριέτι πρὸς τὴ μητέρα τῆς 'Ιουλίττας, εἶπε ὁ μαρκήσιος. 'Ἀς δοῦμε τί γράφει:

Και διάσασε τὰ ἔξῃς:

«Κυρία,

»Αν ἐνε καιρὸς ἀκόμα, ἀν δεν ἐφῶνται ἀπὸ χτῆς λαβανοντας τὴν ἐπιστολή μου, με' τὴν ὁποία ὄμας καλοῦσα κοντὰ στὴν κὴρη σας, μὴν ἀναχορήσετε. Περιμένετε τὴν ἡ ἔλατε να τὴν προῖταντισστε στὸ Στρατοσθιδίον, γιὰτὶ σὲ λίγες μέρες φεύγω μαζί της γὰ τὴν πόλι αὐτὴ. Ἐντῶχῶς ἡ κὴρη σας ἀπεφάσισε, ἐπὶ τέλους νὰ ἔξῆφῃ

αὐτὸ τὸ ἀσχος τοῦ ἀνθρώπου πὸν τὴν ξεγέλασε.

»Πρὸ ὀλίγου, ἔλαβα μιὰ ἐπίτολή της, με' τὴν ὁποία μοῦ ἀνῆγγεῖλε τὴν ἀπόφασί της αὐτὴ, και ὄποτε προῖεται νὰ στανανθῆσομε γιὰ νὰ ὀρῶσομε τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχορήσους μας. Θὰ ἐγκαταλείνω καιθε ὀποσῶσι μου, γιὰτὶ ἐνε πιθανὸν πολὺ γνήρησο, ὀπὸ τὴν πῆσι τοῦ ἐραστοῦ της, ν' ἀλλάξῃ και πάλι ἀπόφασί. Εἶνε πολὺ μεγάλη ἀκόμα ἡ ἐπίδρωσις τοῦ ὄθλου αὐτοῦ στὴν ψυχὴ της, γι' αὐτὸ δὲ και τὴν φοβῶμαι μῆπως βεῖτηξῇ σ' ἄλη τῆς τῆ ζωῆ τοῦ πάθος της γι' αὐτὸν και ἡ λήτι της ὅτι τὸν ἐγκατέλειπε νὰ γίνῃ ἀφορμὴ πολλῶν διακῶν γι' αὐτὴν και γιὰ σᾶς. Γι' αὐτὸ εἶνε ἀνάγκη να διαχῆθε ἔλασεις και καλὴ ἀνέναντί της, σὰν μητέρα πὸν εἶσοσσε... 'Όσο γιὰ μένα, εἶμαι ἐκ φάσους τρῶξις κι' εἰκολώτερα νοσῶδου ἀνάνατῆρη παρὰ ὀλο... Θὰ ἦθela να ἦμουν διαφορετικῶς, ἀλλὰ και πάλι δεν θὰ κερδῆσα τίποτε, γιὰτὶ δεν ἦταν τῆς μῶρας μου ν' ἀναρῆθῶ ἀπὸ τὴν κὴρη σας.

ΠΑΥΛΟΣ ΕΡΡΙΕΤΙ

Αὐτὸ, φίλε μου, εἶπε ὁ μαρκήσιος, καιγόνας τὴν ἐπιστολή στὴ φλόγα τοῦ κερῖου, εἶνε μιὰ ἀπόδειξι ὅτι ἡ γυναῖκα σου σοῦ μῆνει πιστὴ κι' ὅτι εἶσαι ὁ εὐτοχῶτερος τῶν συζῶν.

— Τὴ δυστοχιωμένη νεὰ κι' αὐτὴ! εἶπε ὁ Λεώνης... Κι' ὁ Ἐρριέτι πόσο σῶχος στέκεται στὴ ζωὴ του... Αὐτὸς τὸυλάχιστον θα τὴν ἔκανε εὐτοχιωμένη... Θὰ τὴν ἐξόθετο τὸυλάχιστον και θὰ τὴν τιμῶσε... Ποιὰ κακὴ μῶρα τὴν ἔρριξε στὴν ἀγκαλιά ἐνός ὄθλου τυχῶδιώκτου σὰν και μένα, τὴ στιγμή πὸν τῆς προσεφῶσανε ἡ καρδιά ἐνός τιμίου νέου... 'Α! 'Ιουλίττα, τυφλὴ και τρελλὴ 'Ιουλίττα, γιὰτὶ νὰ προτιμήσης ἔμενα ἀπὸ ἕνα τέτοιον ἀνθρώπο...

— Θαυμάσια! ἔκανε, σαρκάζοντας πάντοτε, ὁ μαρκήσιος. Ἐλπίζω νὸ γράφῃς και λόγους στίχους ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα... Κανένα ὀμορφὸ ἐπιτομῆδιο γιὰ τὸν ἀνθρώπο πὸν κατέσφαξες ἀπόψε... Νὰ αὐτὸ, π. χ.:

»Ενθάδε κείται ἀνήρ χρηστός και δίκαιος κατὰ διὸ φανόλοβιον πολειμῶς και ἴπὸ τῆς θέας ἔβης ἐγκαταλειφθῆς αὐτὸς σῶμασος.

»Ὁ Λεώνης ὄμως εἶχε βυθηστὶ σὲ πένθιμους συλλογιμῶμας και μονολογῶμας, ψιθυρίζοντας ἀδιᾶκοπα τὸ ὄνομα τοῦ θῶματος του.

— Ἐρριέτι!... Παῦλος Ἐρριέτι! φιδῶριξε. Ἦταν εἰκοσῶδο, τὸ πολὺ εἰκοσῶτεσῶρον χρόνον. Εἶχε μορφὴ ψυχρὴ, ἀλλὰ ὄρασι!... Ὁ χαρακτῆρ του ἦταν τρῶχις, ἀλλὰ τίμιος... Μισοῦσε τὴν ἀδίκια... Εἶχε ἀγαπήσει τὴν 'Ιουλίττα και ἔξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ... Ἀπ' τὴν ἐπιστολή του φαίνεται ὅτι τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμη και ὅτι θὰ τὴν λάτρευε, ἀν μπόρουσε νὰ τὴ θεοραπεύσει ἀπὸ τὸ πάθος της γιὰ μένα... 'Ιουλίττα, 'Ιουλίττα, θὰ μπόρουσε ἀκόμα νὰ ζήσης μαζί τὸν σκότασος... Σοῦ στέρησα τὸ μόνο ἀνθρώπο, ὁ ὁποῖος θὰ μπόρουσε νὰ σὲ παρηγορήσει... Ὁ μόνος σου προστάτης ἔπαυε νὰ ζῆ και ἔμεινε πάλι ἔρμαιο ἐνός κακούργου...

— Ὁρασία! Ὁρασία! εἶπε ὁ μαρκήσιος. Ἦ ποιητικὰ πὸν μιλάς! Πάντως ἐγὼ πάω τὴρα νὰ κοιμηθῶ... Πλάγιασε και σὺ με' τὴ γυναῖκα σου, ἀλλὰ ἀλλάσε πουκαμίσο, γιὰτὶ αὐτὸ εἶνε γεματο ἀπὸ τὸ χίμα τοῦ Ἐρριέτι...

»Ὁ μαρκήσιος θῆκε ἔξω. Τότε κι' ἐγὼ γύριστο πάλι στὸ κρεβῆτι μου και πλάγιασα. Σὲ λίγο εἶδα τὸ Λεῶνη νὰ μπαῖν μπροστὰ μου και νὰ με' κιττάξῃ. Εἶδε τοτε ὅτι ἦμουν ἀνακαθῆστὴ κι' εἶχε τὰ μάτια μου ἀνοιχτά και προστῶμένα ἀπάνω του... Φαίνεται δὲ ὅτι τόσο ἐκφραστικὸ ἦταν τὸ βλέμμα μου, τὸυη κατηγορῶ ἔκλεινε ἐναντίον μου, ὄστε τραβήχθηκε πίσω, βγάζοντας μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ. Τότε κι' ἐγὼ ξεφῶνισα:

— Δολοφόνε!... Δολοφόνε!...

»Ἀμέσως ὁ Λεώνης ἔπεσε κάτω γονατιστός, σὰν να τὸν εἶχε χτυπήσει κερανὸς και σῦρθε ὄς τὸ κρεβῆτι μου με' ὄφως ἰκετικῶς:

— Ἐπλάγιασε! και σὺ με' τὴν γυναῖκα σου, τοῦ εἶπα, ἔπαναλαμῶνοντας σὰν τρελλός ὅτι τοῦ εἶχε πῆ ὁ μαρκήσιος. Ἄλλαξε ὀμομα πουκαμίσο, γιὰτὶ αὐτὸ εἶνε γεματο ἀπὸ τὸ αἶμα τοῦ Ἐρριέτι!

Τότε πειὰ, ὁ Λεώνης σωριάστηκε κάτω, θγάζοντας ἀναοφρες κραγῆς. Μου φαίνεται μάλιστα ὅτι ἐπαναλαμῶνῶμας κι' ἐγὼ τῆς κραυγῆς τοῦ ἡλιθῶς, τόσο, ὄστε με' νόμισε γιὰ τρελλὴ και, ἀφοῦ στᾶθήκε τρομαγμένος, ἄρθε πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἐγὼ, νομίζοντας πὼς ἐρχόταν νὰ με' σκοτώση, ἔπεσα στὸ κεῖνὸ πὸν σχηματίζοταν μεταδῶ τοῦ κρεβῆτατου και τοῦ τοῖχου, φωνάζοντας:

(Ἄκολουθεῖ)

Κατόρθωσα νὰ σωρῶ πάλι ὄς τὸ κρεβῆτι μου...